

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Octava. Per qualem Actionem possit poni corpus in duobus locis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

esset, ut patebit cuicumque benè consideranti & applicanti, quare congruenter Suarez applicat Thomistis illud Divi Augustini: *Ecce quibus argumentis omnipotentia Dei humana contradicit infirmitas, quam possidet vanitas.*

QUÆSTIO VIII.

Per qualem Actionem possit poni corpus in duobus locis?

I. Ad pleniorē superioris quæstionis intelligentiam plurimum conducit hæc & subsequens quæstio, quia in iis solvuntur difficultates potissimæ, quas Thomistæ in contrarium adferre possunt, controversitur autem in præsentī, an corpus ponatur in duobus locis per actionem aliquam substantialem, quasi in secundo loco reproduceretur idem corpus, quod dicitur replicatum substantialitèr? An verò solum per actionem aliquam accidentalem, quæ terminaretur ad accidens aliquod tantum, & non potiùs ad substantiam? Ad quam rem breviter resolvendam

II. *Corpus non ponitur in alio loco per actionem substantialem sed accidentalem.*

Dico: *Corpus replicatum ad secundum locum, non fit per actionem substantialem, quasi verò secundò reproduceretur, sed solum per actionem accidentalem, producendo in eo novam præsentiam.* Ita Doctor 4. d. 11. q. 3. Mastrius, Pontius, Baro, &c.

Probatur Conclusio primò:

Omnibus illis autoritatibus & rationibus, quibus supra probavi nihil seipsum producere posse, nec quoad primum, nec quoad secundum esse, & eundem effectum non posse dependere à duabus causis totalibus. Quod adhuc sic prosequor: Implicat, quòd detur aliqua productio substantialis sine suis terminis per se requisitis tam à quo, quàm ad quem, sicut etiam quæcunque alia actio, si corpus replicatum poneretur in secundo loco per novam reproductionem, daretur actio sine suis terminis per se primariis à quo & ad quem: ergò: probatur mi. terminus à quo per se primarius est privatio, vel negatio compositi, seu termini substantialis, sed si reproducetur, non daretur ista negatio & privatio: ergò: probatur minor: quia ipsum totum compositum substantiale existeret veluti forma, & terminus ad quem, sed quodocunque adest forma, tollitur privatio, ergò hic etiam tolleretur & consequenter non esset, alioquin esset & non esset, esset, ut supponitur; non esset autem, quia esset hic ejus forma.

III. Dices: Corpus illud replicatum haberet quidem esse, sed non in hoc loco, ergò in hoc loco haberet negationem esse, & consequenter si de novo reproduceretur, transfiret adhuc à termino à quo, negatione scilicet corporis in hoc loco. Sed Contrà: Si illud non esse loci sufficit, quòd dicatur aliquid reproduci substantialitèr, sequeretur quòd etiam, quando aliquid se localitèr moveret, de uno loco in alium locum, quòd tunc de novo se produ-

ceret; probatur sequela, quia antecedenter non habuit esse in hoc loco, ergò transivit à negatione essendi in hoc loco adhuc locum, & sic defacto se produxit in hoc loco, quod tamen nemo dicit, adeoque nequè primum, quare infertur, quòd non reproducat corpus replicatum, sed quòd solum in alio loco de novo locetur, ad quod sufficit actio accidentalis adductiva. Contrà secundò: Si ille transitus à negatione esse in hoc loco sufficeret, ut corpus dicitur de novo reproductum, sequitur, quòd etiam, quando corpus definit esse in illo loco, possit dici destrui ab omnimoda paritate, sed hoc est inconvenientissimum, ergò: sequela patet, quia sicut antecedenter transivit à negatione esse hic, ad esse hic, ita postea transit ab esse hic, ad non esse hic, probatur mi: quia ex hoc sequeretur, quòd, quando Corpus Christi definit esse sub speciebus, quæ corumpuntur, quòd tunc destruat semper Christus, ejusque Unio hypostatica, utpotè cum definit esse illis præsens, sed hoc esse falsum, patet ex Tridentino sess. 13. cap. 3. Ex quo adhuc confirmatur Conclusio & ratio. Quia corpus Christi in Sanctissimo Eucharistiæ sacramento non producitur de novo, ergò nequè aliud corpus replicatum, propter paritatem rationis.

Arguitur I. Contra Conclusionem:

Si Divinitus Titius poneretur Cistercii & Camencii per adductionem, seu actionem adductivam, Ubi Cisterciense deberet in Titio poni vel Cistercii vel Camencii, neutrum dici potest, ergò Titius non ponitur per actionem adductivam Cistercii: probatur mi: Non quòd Ubi Cisterciense producatur in ipso Cistercii, quia tunc sequeretur, quòd Titius priùs fuisset saltem naturà Cistercii, quàm illud Ubi habuisset, & sic Ubi Cisterciense non erit ratio formalis, quare Titius fit ibi. Si verò Ubi Cistercium producitur in Titio Camencii, tunc sequitur, quòd Titius existens Camencii fit futurus Cistercii, & sic Cistercium esset Camencii, & Ubi Camencense esset Ubi Cisterciense. Respondeo primò: Hoc argumentum contra quemcunque motum localem formari posse, nam si ab eo ex horto ad Ecclesiam, Ubi Ecclesia, vel afficit me in horto existentem, an verò in ipsa Ecclesia constitutum, si me afficit existentem in horto, tunc infero, ergò in horto manens habeo Ubi Ecclesia: Si verò me afficit in Ecclesia, superfluit, quia jam antecedenter fui in Ecclesia, quare hoc argumentum solvendum est suis Authoribus. Respondeo secundò: Ubi Cisterciense produci in Titio Cistercii, in quantum considerari potest fundamentalitèr prior esse ibi, non verò formalitèr. Respondeo tertio: ubi Cisterciense produci in Titio, non prout existit Camencii, sed prout abstrahit ab omni præsentia locali, ita tamen, quòd in illo instanti, quo producitur Ubi Cisterciense in Titio, produciatur formalitèr in Titio existente Cistercii per illud Ubi.

Instatur: Causa subjectiva debet esse semper prius ibi, ubi producit forma, sed Titius est subjectum Ubi Cisterciensis, ergo prius debet ibi esse Cistercii. R. dist. maj. Causa subjectiva debet prius esse ibi, ubi producit forma, quae non est ratio formalis producendi, aut adducendi illam formam, concedo ma. forma, quae est ipsa ratio formalis adducendi, nego ma. & concessa mi. nego consequentiam. Itaque praesentia localis, est ipsa ratio formalis efficiendi in loco.

Urgetur: Non potest assignari modus, quo Titius acquireret illud Ubi Cisterciense, ergo: probatur ant. quia non transiret per illam viam; R. negando ant. cum consequentia probationis; Nam licet verum sit, quod Titius per nullam viam esset transurus, adhuc tamen assignari potest modus, quomodo ibi esset, quia adducitur per actionem instantaneam a Deo supplente rationem motus, qui aliquin esset necessarius.

Arguitur 2. Quando Corpus Christi Domini ponitur sub speciebus vi verborum & consecrationis sacramentalis, verè producit ibi, & non tantum adducitur, ergo etiam quando aliud quodcumque corpus replicatur, non ponitur in alio loco per adductionem, sed per novam productionem: consequentia patet; probatur ergo ant. Corpus Christi ponitur ibi per actionem substantialem, quae a Patribus & Conciliis vocatur transubstantio, quod scilicet substantia una convertitur in aliam, sed non esset actio substantialis, nisi produceretur etiam ipsa substantia corporis Christi, ergo producit. R. negando ant. cuius probationis majorem pro secunda parte distinguo; dicitur transubstantiatio in quantum habet rationem mutationis & conversionis, concedo ma. in quantum significat ipsam actionem adductivam corporis Christi, nego ma. min. & consequentiam. Itaque sicut quilibet generatio dupliciter considerari potest, in quantum scilicet habet rationem actionis, seu productionis, & in quantum habet rationem mutationis, sic quoque potest considerari transubstantiatio, in quantum est actio productiva, vel adductiva, & in quantum est mutatio & conversio, haec enim tantummodo respicit terminos absolutos, a quo & ad quem, qui quoniam substantiae sunt, conversio etiam substantialis dicitur, non tamen respicit agens, sed ab eo praescindit, actio tamen, quae in illa conversione intervenit, non est substantialis, quia substantia corporis Christi ibi de novo producit, sed tantum nova praesentia, adeoque solum est accidentalis.

Instatur: Si non producit ibi de novo corpus Christi, transubstantiatio nec in ratione mutationis dici poterit substantialis, ergo transubstantiatio quomodocumque consideretur, requirit, ut terminus de novo producat. R. negando ant. quia sufficit, ut terminus a quo substantialis verè desinat substantialiter, qui, si non desineret, unum in aliud converti dici non posset, quia unum in aliud converti, est, unum desinere in aliud succedens, ex vi desitionis ipsius.

F. Amandi Hermann Physica.

Instatur: Si ad conversionem requiritur, ut verè desinat terminus a quo, ergo etiam ad eam requiritur, ut verè incipiat esse terminus ad quem, sed R. negando consequentiam, disparitas est, quia terminus a quo denominatur simpliciter conversus in alium, adeoque necessarium est, ut ipse desinat, terminus verò ad quem denominatur solum succedens termino a quo desinentem, vi desitionis talis, ibi sit, unde transmutatio substantialis potissimum distinguitur a conversione substantiali, seu transubstantiatione, quod haec respiciat terminum positivum, illa negativum; Secundo, quod transubstantiatio specificetur per terminum a quo, mutatio verò per terminum ad quem.

QUAESTIO IX.

Quasnam formas possit, & debeat habere corpus replicatum?

Sensus quaestionis est, an, quando unum corpus ponitur in duobus locis, necessario debeat habere eas formas accidentales, quas antecedenter habuit? an verò possit replicari absque eo, quod accidentia in ipso subjectata replicentur? De formis enim substantialibus tanta non est difficultas, nam si ea non poneretur, ubi est materia, non esset amplius idem corpus, cum, secundum Thomistas, corpus constituitur in esse corporis per formam & animam, & secundum Scotistas, forma essentialiter ingreditur compositum, adeoque si non esset forma & anima, ubicumque est materia, jam non esset idem compositum. Et, ut hanc quaestionem Doctor subtilis resolvat, praemittit tres regulas observatu & notatu necessarias in 4. d. 10. q. 2. Prima est: Quaecumque sunt priora ipso Ubi, uniformiter insunt corpori in diverso Ubi, nec variantur variato Ubi, quae verò posteriora, vel simul naturam cum ipso Ubi, variantur variato Ubi. Cujus regulae sensus est, quod fieri non possit, ut idem numero accidens, quod est in subjecto prius, quam aliquod Ubi, possit esse in subjecto & corpore in uno loco, & etiam non insit in alio loco, sed corpus sit in illo altero loco cum negatione hujus accidentis; Illa verò accidentia, quae Ubi concomitantur vel subsequuntur Ubi, possunt in uno loco adesse & non adesse in alio loco, & talia accidentia sunt relationes propinquitatis, distantiae, sursum, deorsum, motus localis, &c. Prioris verò generis sunt omnia accidentia absoluta, & etiam illa relativa, quae immediate fundantur in aliquo absoluto, ut actio, passio, similitudo, unio, &c. excepto Ubi. Secunda Regula est: Sicut passum in uno loco existens reciperet formam ab agentibus duobus contrariis sibi ibidem approximatis, sic ipsum in duobus locis existens patietur ab iisdem sibi in duobus locis istis approximatis, & hoc de passione respectu formae absolutae. Tertia Regula: Sicut corpus in uno loco existens ageret in diversa passiva sibi approximata in illo loco, sic etiam in duobus locis existens ageret in diversa passiva sibi in iisdem eodem modo approximata. Quae regulae de se satis clarae sunt, ut fusiore explicatione non egeant,

Rrr 2 ad